

stark glans, att det ej kan uthärda den. *Solen b-r ögat, ögonen, synen, b-r oss. Diamantens glans och snöns hvithet b. ögat.* — 3) (fig.) Förleda, villa sinnet genom bedrägligt sken, falska förespeglingar, o. d. *Man låter ofta b. sig af stilens glans. Hans vättalighet b-r mer än den upplyser. Icke låta b. sig af skenet.* — *Syn.* Se *Förleda*.

BLÄNDANDE, n. 4. Handlingen, verkningen, då någon eller något bländar. — *Adj. p. 1.* Som bländar (bem. 2 o. 3). *En b. glans, hvithet. B. hvit.* (Fig.) *En b. vättalighet, skönhet.*

BLÄNDHVIT, a. 2. Så hvit, att ögat deraf liksom bländas.

BLÄNDNING, f. 2. 4) mindre brukl.) Se *Bländande*, n. — 2) Verknigen, då någon bländas. — 3) Tillståndet, då någon är bländad.

BLÄNDVERK, n. 3. 1) Tom bild, framkallad af inbillningskraften, men så liflig, att vi anse den för ett verkligt föremål. *Jag tyckte, att jag såg honom komma, men det var blott ett b. af min inbillning.* — *Syn.* Fantasibild, Drömbild, Synvilla, Gyckelbild, Gyckelspel. — 2) (fig.) Hvad som bländar, förvillar, förleder sinnet. *Hans skrift fängslar genom stilens b. Akta dig för egenkärtekens b. Sömnens b.* — *Syn.* Se *Villa*.

BLÄNGÅ, v. n. 2. (pop. o. fam.) 1) Hålla ögonen uppspärrade; se på någon eller något med uppspärrade ögon och förvånad eller dum min. *Se, hur han b-ger med ögonen som en ox!* *Han b-gde förvånad på mig, när jag sade honom det.* — 2) Stirra hotande och argt på någon. *B. på någon som tjuren på köttmänglaren.* — *Syn.* Se *Se.* — *Blängande*, n. 4. o. *Blängning*, f. 2.

BLÄNKÅ, v. n. 2. Vara blank, gifva glans, sken ifrån sig. Säges om blanka ytor. *Koppar-kärnen b. på hyllorna. Vattnet b-ker i solskenet.* — *B. främ*, hastigt träffa ögat med ett starkt sken. *Solen b-ker fram bakom molnen. En blåt b-ker fram.* Mindre väl *Framblänka.* — *B. igenom*, tränga igenom med ett starkt sken. *Solen b-ker då och då igenom molnen.* — *B. upp*, börja att blänka. — *Syn.* Se *Lysa.* — *Blänkande*, n. 4.

BLÄNKÅ, f. 4. (sjöt.) Klart ställe på himmelen, som i töcknigt väder lyser fram.

BLÄNKÅRE, m. 3. (af det franska *Flanqueur*) Benämning på ryttare, hvilka skickas ut före en tågande trupp, för att observera fiendens rörelser, söka utspeja hans afsigter och genom skärmytslingar hindra strödda fiendliga ryttare att göra skada.

BLÄNKFYR, m. 2. (i sjöväsendet) Fyr, som ömsom lyser och bortskymmes.

BLÄNKRA, v. n. 1. (af fr. ordet *Flanquer*) I fält vara utskickad, för att göra tjänst som Blänkare (se d. o.).

BLÄS, m. 2. (af det tyska *Blässe*) 1) Hvit fläck i pannan och ner öfver nosen på hästar. Kallas äfv. Stjern. — 2) Häst med sådan fläck. Kallas äfv. Stjernkopp.

BLÄSA, f. 4. (föga brukl.) Se *Bläs*, 4.

BLÄSAND, f. 3. pl. — *änder.* Fågel af Andsläget, med blå näbb, rostgulaktigt hvit panna, brunröd hals och hufvud, sidorna vattrade med hvitt och svart, bröstet vådigt grårödt. Anas Penelope.

BLÄSGÅS, f. 3. pl. — *gäss.* Simfågel med hvit panna, hvit näbb med svarta kanter, hufvud och hals gråbruna, mage, bröst och sidor spräckligt bruna och hvitgrå. Anas albifrons.

BLÄSIG, a. 2. (om hästar) Som har bläs.

BLÄST, m. 3. och

BLÄSTER, m. 2. pl. — *blästrar.* Den svagare eller starkare luftström, som vid åtskilliga metallurgiska operationer inledes i ugnen, för att behörigen bibehålla temperatur och förbränning, och hvilken åstadkommes med åtskilliga inrättningar, såsom belgar, blåsmaskiner o. d. *Stark, svag b.* *Denna belg har en god, dålig b.* *Smältan bör läggas så, att b-n träffar den med hela sin styrka.*

BLÄSTERJERN, n. 3. Jernskonning i mynningen af röret på en blåselbg.

BLÄSTERMÅTARE, m. 3. Verktyg, hvarmed styrkan af en blåster undersökes.

BLÄSTERSTÅL, n. 3. Ett slags stål, beredd af en gång i hård omsmält stålartad lupp, som tvenne gånger blifvit upplagd öfver forman på rena kol, att med hastig eld nedsmältas på stybeshård, med tillsättning af sinner eller färkslagg.

BLÄSTERUGN, m. 2. Ugn, hvori elden upptrives till högre hetta genom blåselbg.

BLÄSTERVERK, n. 3. Se *Osmundsmide*.

BLÄSTRA, f. 4. (bergv.) Smälta vid Osmundsmidet.

BLÖDA, v. n. 2. 1) Gifva blod ifrån sig. *Jag b-der. Han b-dde ur två djupa sår. Såret b-der. Näsan b-der. Han har fått näsblod och b-der i handfatet, på marken.* Aktivt säges: *B. näsblod*, gifva blod ifrån sig genom näsan. *B. sig till döds*, dö till följel af blods förlust genom blödnig. — *B. full*, fylla med blod genom blödnig (b. full ett kärl); äfv. helt och hållet oreña, smutsa genom blödnig (b. full ett lakan, en näsduk). — *B. ned*, mycket smutsa, oreña genom blödnig. *Han b-dde ned hennes hvita klädning.* — *B. igenom*, tränga igenom (om blod vid blödnig). Brukas mest impersonelt: *Det har b-dt igenom förbandet, lakanen.* — 2) (fig.) På det djupaste sörja. *Mitt hjerta b-der, när jag tänker derpå.*

BLÖDANDE, n. 4. Handlingen, då någon eller (fig.) något blöder. — *Adj. p. 1.* (fig.) Djupt sörjande, söndersliten. *Med b. hjerta.*

BLÖDHJERTAD, a. 2. Se *Blödig*.

BLÖDIG, a. 2. Vek till sinnes, lätt rörd till sorg. — *Syn.* Se *Vek*.

BLÖDIGHET, f. 3. Egenskapen att vara blödig. — *Syn.* Se *Vekhet*.

BLÖDNING, f. 2. Se *Blödande*, n.

BLÖDSINT, a. 1. Se *Blödig*.

BLÖDSINTHET, f. 3. Se *Blödighet*, f.

BLÖJA, f. 4. Stycke af linne, som lägges närmast om kroppen på lindeborn.

BLÖT, a. 2. neutr. *blött*. 1) Genomträngd af vatten. Säges isynnerhet om porösa ämnen, hvilka lätt insuga fuktighet. *En b. svamp* — 2) (mindre ofta) Våt på ytan. — 3) (om frukt) Allt för mycket mjuk, lös, under öfvergängen till förruttelse. *B-a päron.* — *Syn.* Boknad, Öfvermogen. — 4) (fig. fam.) Blödig till sinnes. *Vara b. af sig. Han är icke b.*, säges om en hård-sint man. — I denna bem. härleder sig ordet ifrån det tyska *Blöde*. — 5) *B. hof*, fet, vek hof. *B. malm*, svag, skår m.

BLÖT, n. 3. Vatten, hvori något blötes. *Lägga kläder, salt kött i b. Ligga, stå i b.* (Fig.) *Lägga hufvudet, sitt hufvud i b.*, onödigtvis bekymra sig om, bråka sin hjerna. *Lägga sin näsa, näsan i b.*, blanda sig uti, oombödigt befatta sig med en sak.

BLÖTA, v. a. 2. 1) (om vatten och andra vattenaktiga ämnen) Genomtränga, tränga långt